

jeg dog ikke, at det er berettiget at falde det for Saan. Det skaber altid Forhandlingens rolige Førelse, naar der bruges saa stærke Udtryk. Berg til Winther: Det var langtfra min Mening.

Winther: Jeg hører nu, at det ærede Medlem selv siger, at det er langtfra; jeg skal da ikke komme videre ind paa dette Spørgsmaal. Naar dernæst den ærede Ordsfører mente, at jeg skulde være kommen saa vidt i min Argumentation, at Sagen behøvede at indlade sig derpaa, saa siger jeg, det er affurat det samme Standpunkt, jeg indtager ligeoverfor hans Udtalelse, naar han raader til at give 30 Mill. Kr. til et Formaal, hvis Resultat ikke er eller kan blive andet, end at Folket skal gaa til Grunde alligevel, uagtet Millionerne ere givne. Dem, der ere komne dertil, skal jeg ikke indlade mig paa at raisonere med, saaledes er det altsaa gjensidigt. Jeg forundrer mig altsaa ikke over, at det ærede Medlem er kommen til den Anskuelse af mig, det er saa naturligt. Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) sagde, at han fulgte ikke mine Foredrag, da kan jeg saamaend godt forstaa det, jeg forlanger det heller ikke; men jeg forlanger af ham, at han, naar han vil give sig til at forklare mine Forslag, saa ikke lader være at se paa den Forklaring, som jeg har givet deraf; thi det er uretfærdigt. Blandt andre Ytringer af det ærede Medlem om mit Forslag sagde han følgende: der var ikke knyttet nogen Udfriktion af nogen ny Skat til dette Forslag, og altsaa kom man maaste til at dække Udgifterne derved gennem Krigsoldsfatten. Men da jeg forklarede mit Forslag, gjorde jeg opmærksom paa, at man gennem Finantsloven kunde bestemme, at der skulde ydes et saa og saa stort Bidrag dertil gennem en Indkomstskat, det kan jo fastsættes gennem Finantsloven; jeg haaber da ikke, at man vil negte Finantsloven saa megen Indflydelse nu. Men derfor er det aldeles urigtigt at sige, at jeg ikke vilde have mit Forslag knyttet til nogen ny Skat. Jeg maa dernæst gjøre opmærksom paa, at, naar det ærede Medlem sagde, at det kunde interessere ham at høre mit Standpunkt, saa, hvis dette havde interesseret ham, kunde han have hørt det forleden Dag, da jeg udtalte mig derom, idet jeg sagde, at mit Standpunkt til denne Sag var dette, at jeg ikke tror, at vi ved Fæstninger kunne redde Danmark; men jeg troede, at Stemningen var saadan, at det blev nødvendigt, at man Skridt for Skridt og at navnlig Flertallet Skridt for Skridt blev ført bort fra den Bild-

farelse, at dette lod sig gjøre, og at vi derfor kunde undersøge, om der skulde være nogen anden Plan, ved hvilken man kunde forsvare Riget. Da det nemlig var blevet sagt af Ministeren, at, naar man ikke tog, hans Forslag som Helhed, saldt det Hele sammen, og der kunde ikke ydes det Forsvar, som var gjort Regning paa, og da der ved Siden deraf var blevet opstillet den Opfordring fra f. Ex. det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgfreds (Holstein-Ledreborg), at de Sagkyndige skulde kunne paavise, hvor der var et andet muligt Støttepunkt for Havnen, naar man ikke kunde faae noget saadant i Kjøbenhavns Befæstning, saa vil jeg spørge: Var der da noget Unaturligt i at sige til dem, der tro at redde Landet ved Befæstninger: I se jo, at der kan ikke være Tale om den Nedningsplan, som Regjeringen er fremkommen med, fordi Flertallet ikke vil indrømme Kjøbenhavns Befæstning; er det unaturligt at sige til dem: Prøv da, om ikke den Bei, som andre Sagkyndige have anvist, er den, der bør gaas, hvis man overhovedet skal indlade sig paa noget saadant. Jeg tvivler ikke om, at der fra Regjeringen, naar den undersøgte dette, vilde komme saa store Begjæringer, at dette Things Flertal vilde sige Nei dertil, ligesom det har sagt Nei til den nu foreliggende Plan. Men paa den anden Side vil jeg spørge: Hvorfor skulde jeg ikke kunne være berettiget til at tænke mig, at de Millioner, som nu ere foreslaaede at skulle anvendes ved Ågersø Sund, muligvis kunde blive anvendte paa Fyen udad mod Storebælt, saaledes at de bleve anvendte paa Punkter ved Romø og det indenfor liggende Land. Da Situationen nu er den, at to Partier staa overfor hinanden og have erkjendt hinandens Planer for Ingenting værd — men begge ønske at redde Fædrelandet —, hvad er saa naturligere end at sige: Se ad, om den Plan, som Andre have nævnt, lader sig gennemføre; maaste vi da kom til det Resultat, som jeg og flere med mig ere komne til, at vi ikke kunne redde vort Land ved Hjælp af Fæstninger. Den ærede Rigsdagsmand for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) talte altsaa ironisk om den Indflydelse, jeg havde her og udenfor; jeg haaber, at der skal komme den Tid, da der udenfor skal reise sig Indsigelser imod de unyttige og hensynsløst store Udgifter, der foreslaas af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds og dem, der følge ham. Det skulle vi lade Tiden vise. Det danske Folk kommer vistnok ogsaa en Gang til den Erkjendelse, som nogle af dets bedste Sønner tidligere have udtalt, at der efter Danmarks Sønder-